

ஊர்கூடி தேரிமுப்போம்...

நாங்கள்

அல்வாய் - மனோகரா

இதழ்

13

மாசி 1 - 28
2022

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்
கைணாஞ்சிரியர்கள்
வெ. துல்யந்தன்
செ. கணேசன்

அல்வாய் மனோகராக் கிராம ஆவணப்படுத்தல் மாதாந்த பத்திரிகை 30/-

நாங்கள் இதழ் 13 வாயிலாக எம்மவர்களை உள்ளே...

நாங்கள் இதழ் 13 காலம் பிந்தி வருவதையிட்டு மனம் வருந் துகின் றோம். எமது ஊரை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கோடு வெளிவரும் எமது ஆவணப்பத்திரிகை எந்த இடர்களையும் கண்டு அஞ்சாது தொடர்ந்து வெளி வரும். கடந்த வருடம் எமது நாங்கள் பத்திரிகையில் 47 ஆளுமை களைப் பற்றிய தகவல்களை பதிவு செய்திருந் தோம். அதில் வாழுகின்ற ஆளுமைகளை இந்த மாதம் 20 ஆம் திகதி கௌரவித்து இருந்தோம். மேலும் எமது நாங்கள் பத்திரிகையில் வெளிவந்த 44 கவிஞர்களது கவிதைகளைத் தொகுத்து “அல்வாய் மனோகராக் கவிஞர்கள் கவிதைத் தொகுப்பை” வெளியிட்டு மகிழ்வடைந்தோம். ஈழத்தில் ஒரு கிராமத்தில் இருந்து முதன் முதலாக இவ்வாறானதொரு கவிதைத் தொகுப்பு நாலுருப் பெற்றுள்ளது. இடர் மிகுந்ததொரு காலத்தில் நாங்கள் பத்திரிகை தனது சேவையை தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளது. நாங்கள் பத்திரிகையில் இடம் பெற்ற ஆக்கங்கள் காலவோட்டத்தில் கரைந்த போகாத வண்ணம் காலம் கைகூடுகின்ற வேலை களில் நாலுருப்பெறும். வருகின்ற மாதங்களில் குறித்த கால நேரத்திற்கு பத்திரிகையை கொண்டு வர முயற்சிப்போம். உங்கள் முதாதையர்கள் பற்றிய தகவல்களை நீங்கள் தந்தால் அவற்றை கட்டுரையாக்கி இங்கே பதிவு செய்வோம். நம்மவர் அனைவரும் அதிக சிரத்தையுடன் செயற்படுங்கள்.

- க.பரணீதரன்

1. சித்திரா யூனை உதயந்தாட்ட நாயகர்களில் ஒருவர் வல்லியும் சிவசுப்ரமணியும்

2. எதாருக்கு வருமை சேர்க்கும் சோதிடர் மயிலு சிவகுருநாதன்

3. காலம் கரைந்த மனப்யதிவுகள் - 2

4. ஒது ஒரு காலம் - 11
ஆலையாலும் மகா சிவராத்திரி நிகழ்வும்

5. சிறுகதை - வெட்டியான் - க.பரணீதரன்

7. மற்றும் பல...

தொடர்புகளுக்கு:

கலைஞர்கள்,

சாமணாந்தரை ஆலைப்பிள்ளையார் கோயில் வீதி
அல்வாய்.

தொலைபேசி : 0775991949

email - jeevanathy@yahoo.com

எதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது என சிந்தித்து சொல்லப்படு.

சித்திரா பூரணை உதைபந்தாட்ட நாயகர்களில் ஒருவர் வல்லிபுரம் சிவசுப்ரமணியம்

■ செல்லக்குட்டி கணேசன்

மணியம் என்றும் மேசன் மணியம் என்றும் எம்மவர்களால் அழைத்துவரப்பட்ட வல்லிபுரம் சிவசுப்ரமணியம் அவர்கள் எமது கிராமத்தில் நடைபெற்று வந்த சித்திரா பூரணை உதைபந்தாட்டச் கூற்றுப் போட்டியை முன்னெடுத்தவர்களில் ஒருவராவார். இவர் கிளிவெட்டி குறிச்சியில் வாழ்ந்து வந்தவர்களான வல்லிபுரம் சின்னப்பிள்ளை தம்பதிகளின் கனிஷ்ட புதல்வராவார். இவருக்கு திருமதி அரசம்மா கனகசபை, திருமதி தங்கப்பிள்ளை பரமு ஆகிய இரண்டு சொகோதரி களும், தர்மலிங்கம், வேலாயுதம் ஆகிய இரண்டு ஆண் சொகோதரர்களும் உடன் பிறப்புகளாவர். இவர் தனது ஆரம்பக் கல்வியை தமது உறவினரான வேலுச் சோதிடர் மகன் தம்பையாச் சோதிடரின் வழி காட்டுத் தின் பேரில் தேவரையாளிச் சைவ வித்தியாசாலையில் கற்றார். கல்வி கற்கும் காலத்திலேயே எமது கிராமத்து மக்களின் விழுமியத் தொழிலான “சீவல்” தொழிலில் ஏற்பட்ட ஈர்ப்பின் காரணமாக கல்வியை இடைநிறுத்தி சீவல் தொழிலில் தனது முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தி, சிறுவயதிலேயே நல்ல தொழிலாளியானார். தொழில் குறைவான காலங்களில் பொருளாதாரச் சுமையை நிவர்த்தி செய்யும் பொருட்டு வெவ்வேறு கூலித் தொழில்களுக்கும் சென்று வந்தார். அவ்வாறு ஒரு தடவை வீடு வேய்வதற்காக பனை ஓலை வெட்டச் சென்ற சமயம் காலில் ஓலை வெட்டிய கத்தி பாய்ந்ததில் பலத்த காயத்திற்கு உள்ளானார். இரத்தம் பீறிட்டுப் பாய கவனமாக இறங்கி வந்தவருக்கு உறவுகள் முதலுதவி அளித்து யாழிப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் சென்றனர். காயப்பட்ட கால் நீக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிலை ஏற்பட்ட போது மிகுந்த துயரத்தோடு மனமுருகி ஆலடியானை வேண்டிக் கொண்டார். ஆலடியான் கருணையால் அத்துயர நிலை நீங்கியது. இருப்பினும் காலை மடக்க முடியாத நிலை அவரது இறுதிக் காலம் வரை தொடர்ந்தது.

நல்ல உயரமும் (6'க்கு மேல்) உடல் ஆரோக்கிய மும் கொண்ட இவர் தனது தொழிலை செய்ய முடியாத சூழ்நிலைக்கு ஆளானதை கருத்தில் எடுக்காது மாற்றுத் தொழில் ஒன்றை செய்வதற்கான சிந்தனையின் வெளிப் பாடாக ஒரு பலசரக்கு கடையை திறந்து வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டார். இத்தொழிலில் முழுக் கவனத்தையும் செலுத்தினார் ஆனாலும் அதில் இருந்து கிடைக்கப் பெற்ற வருமானம் “ஒரு நாள் கூலிக்கு” நட்டமென உணர்ந்து கட்டடத் தொழிலைக் கற்று நல்ல தரமான மேசனாரானார். பின்னர் பலரை தன்னுடன் இணைத்து தலைமை மேசனாராானார். இதனால் எமது கிராமத்திலும் அயல் கிராமங்களிலும் இவரின் தொழில்

துறைக்கு நல்ல “கிராக்கி” இருந்து வந்துள்ளது. எமது கிராமத்தில் பலருடைய வீடுகளை தனது தலைமையில் கட்டி முடித்தவராயினும் கிளானையைச் சேர்ந்த அமரரான இ.இராசம் (இராசா) அவர்களின் வீட்டை (“ராஜ்பவன்”) கட்டி முடித்தும் புதுமனைப் புகுவிழா வின் போது இ.இராசம் அவர்களினால் அவரின் அர்ப்பணிப்பான செயற்பாட்டை பாராட்டி தங்கத்திலாலான ஒரு மோதிரத்தை பரிசுகித்தார். இவ்விடயமானது அக்காலத்தில் பலராலும் வியந்து பேசப்பட்ட ஒரு விடயாகும்.

இவ்வாறு தனது முயற்சியால் முன்னுக்கு வந்த வர் சுட்டியர்பாதி குறிச்சியைச் சேர்ந்த தகப்பன் மாமியார் திருமதி நாகம்மா வல்லிபுரம் மகள் இலக்கமியை பெரியோர்களின் முன்னிலையில் கரம் பிடித்தார். இல்லற வாழ்வின் பயனாக இரண்டு குழந்தைகளை பெற்றெடுத்த வராயினும் அக் குழந்தைகள் பிறந்து ஒரு சில நாட்களில் இவ்வுலகை விட்டு நீங்கினர். தவறிப்போன குழந்தைகளை எண்ணி மனம் சோர்ந்து போன நிலையிலும் ஆறுதலுக்கு மனவியின் சகோதரி திருமதி அன்னப் பிள்ளை ஆறுமுகம் மகள் செல்வமணிதேவியை பாச்த துடன் வளர்த்து வந்தனர். செல்வணிதேவி (திருமதி நாகராசா)யின் படிப்பிலும் இதர செயற் பாடுகளிலும் இவர்களின் பங்கு காத்திரமானது என்பதை செல்வமணிதேவியே ஒரு முறை கண் கலங்க சொல்லியிருந்தார்.

எமது சனசமூக நிலைய செயற்பாட்டிலும் ஆலய செயற்பாட்டிலும் தனது காத்திரமான பங்களிப்பை வழங்கியவர், எமது ஆலயம் முதன் முதலாக (1960 கடைக் கூறில்) கட்டப்பட்ட போது தனது சிறிய தாயார் வட்டம் குறிச்சியைச் சேர்ந்த பூரணம் அவர்களை ஊக்கப்படுத்தி மூலஸ்தான தூபியை கட்டுவித்துக் கொடுத்தார் அது மட்டுமல்லாமல் தானும் ஒருவராக நின்று செய்து முடித்தார். இவ்வாறு சித்திரா பூரணை உதை பந்தாட்டச் சுற்றுப் போட்டியின் போது கோல் கம்பத்துக்கு வெளியே கட்டப்படுகின்ற வலையை வேறு இடங்களில் இருந்து பெற்று வந்தவர்கள் முதன் முதலாக தாங்களே “உறுவொன்” நூலை கொள்வனவு செய்து நிலத்திலே கட்டை அடித்து அக்குழுவினரின் ஒத்துழைப்போடு வலை பின்னி உதைபந்தாட்டச் சுற்றுப் போட்டியை நடாத்தினர். இவற்றை நான் பார்த்திருக்கிறேன். இச்செயற் பாட்டிற்கு சாட்சியாய் நானும் எனது வயதை ஒத்த பலரும் உள்ளோம்.

இவை மட்டுமல்லாமல் எமது ஆலயத்தில் வருடந் தோறும் நடைபெற்று வரும் அன்னதான நிகழ்வுக்கான சந்தைப் பொருட்களை கொள்வனவு செய்வதற்கான பொறுப்பை பரிபாலன சபையினர் இவரிடமும், அமர ரான் ச.நாகலிங்கம் அவர்களிடம் ஒப்படைத்து விடுவர். இவர்களின் செயற்பாடு இத்துடன் நில்லாது எமது கிராமத்தில் இடம் பெறுகின்ற அபரகிரியைகளின் போதும் பல பொறுப்புகளை எமது மக்கள் இவர்களிடமே ஒப்படைத்து விடுவர். இவற்றை எல்லாம் செவ்வனவே செய்து மக்கள் மனங்களில் நிலையான ஓர் இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டவர்களில் அமரரானவ. சிவசுப்பிரமணியமும் ஒருவராவார்.

இவ்வாறு எமது கிராமத்து முன்னேற்றக்கிலும், குடும்பகாரியங்களிலும் தனித்தும் மற்றவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்டு வந்த வ.சுப்ரமணியம் அவர்கள் 1980 பதுகளில் தனது வாழ்க்கைப் பயணத்தை நிறைவு செய்து கொண்டார்.

எமதூருக்ரு பெருமை சேர்க்கும் சோதிடர் மயிலு சிவகுருநாதன்

■ க.பரணீதரன்

எமதூரில் சோதிடத்துறை மிகுந்த சிறப்புடன் விளங்கியது. மனிதனுக்கு நம்பிக்கையையும், வாழ்வில் ஒரு பிடிப்பையும் ஏற்படுத்துவது சோதிடம். நமது ஊரில் பிறந்தவர்கள் எக்கருமத்தை ஆற்றுவதாயினும் சாஸ்திரம் பார்த்து, நாள் நட்சத்திரம் பார்த்து அன்று முதல் இன்று வரை தமது காரியங்களை ஆற்றி வருகின்றார்கள். ஓவ்வொரு காலகட்டத்திலும் ஓவ்வொரு வர் எமது ஊரில் சோதிடத்துறையில் மிகுந்த வல்லமை பெற்றவர்களாக வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

இன்று வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களில் நம்மக்களுக்கான சோதிட சேவையை நல்கி வருகின்ற வராக திரு மயிலு சிவகுருநாதன் அவர்கள் விளங்குகின்றார். மயிலு சிவக்கொழுந்து ஆகியோருக்கு மகனாக 1944.10.26 இல் சிவகுருநாதன் அவர்கள் மகனாக பிறந்தார். இவருக்கு சகோதரங்களாக குலரத்தினம் செல்வமலர், சிவநாதன், துரைராசாதிரவியமலர், நவநீதன், திரவியராசா ஆகியோர்கிடைக்கப்பெற்றார். இவர்கள் இளமைக்காலத்தில் கூட்டுக்குடும்பாக இன்பமான வாழ்வை வாழ்ந்து வந்தார்கள். திருச்சியால் ஆலயத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளவராகவும் விளங்கின்றார்.

வத்ரி தமிழ் மெதடிஸ்த மிஷன் தமிழ் கலவன் பாடசாலையில் தரம் 1 முதல் தரம் 5 வரை கற்ற இவர் தனது மேற் கல்வியை யா/தேவரையாளி இந்துக் கல்லூரியில் பெற்றுக் கொண்டார். கே.டி.மாணிக்கம், ஜயாத்துரை, மகாலிங்கம், கிருஷ்ணபிள்ளை சாமு வேல், ஆ.கதிரவேல் போன்ற ஆசிரியர்களிடம் கற்று நல் மாணாக்காராய் பாடசாலைக்காலத்தில் விளங்கினார். பாடசாலைக்காலத்தில் கல்வியில் பிடிப்புள்ள வராகவும் ஆசிரியர்களின் விருப்பத்திற்குரிய மாணவராகவும் விளங்கினார். பாடசாலைக்காலம் முதல் சிறந்த கரப்பந்தாட்ட உதைபந்தாட்ட வீரராக விளங்கிய இவரை இரத்தினசிங்கம் ஆசிரியர் மிகுந்த விருப்புடன் பயிற்றுவித்து சிறந்ததோரு உதைபந்தாட்ட வீரராக மாற்றினார். வீரராசா, மங்களேஸ்வரன், தங்கவேல் போன்ற எமதூரின் உதைபந்தாட்ட உன்னதங்களோடு சேர்ந்து மனோகராவுக்காக உதைபந்தாட்டத்தின் பல போட்டிகளில் பங்குபற்றி வெற்றி பெற்றார்கள். இவர்களது காலத்தில் மனோகரா பலமுள்ளதொரு அணியாக விளங்கியது. பாடசாலைக்காலத்தில் மாணவர் தலைவராகவும் விளங்கினார். 1968 ஆம் ஆண்டு மலேரியா தடுப்புப்பகுதியில் தொழில் பெற்றுக்

கொண்டார். மூல்லைத்தீவு சுகாதாரக் கந்தோரியில் தொழில் புரிந்து வந்த இவர் 1981 ஆம் ஆண்டு யாழ் பேதானா வைத்தியசாலையில் பயிற்சி பெற்று அங்கு தொழிலாற்றத் தொடங்கினார். இறுதியாக வல்வெட்டி அரசினர் வைத்தியசாலையில் பணியாற்றி ஒய்வு பெற்றார். இவர் தொழில் புரிகின்ற காலத்திலேயே தும்பளையை சேர்ந்த சின்னையா என்பவரிடம் சோதிட மஞ்சரி, சோதிட மலர், சோதிட மணி, பஞ்சாங்கம் என்பவற்றை பெற்று அவற்றை வாசித்து அறிவு பெற்றதோடு, சோதிடத்தையும் கற்றுத் தெளிந்தார். 1970 ஆம் ஆண்டு பங்குனி 24 ஆம் திகதி பாக்கியமலர் அவர்களை திருமணம் செய்து கொண்டார். இவர்களது இல்லற வாழ்வின் பேறாக சிவபாதம் சிவகலா, சத்தியநேசன் கலாஜினி, ஜெகன் கலாஞ்சலி, துவாரகன், கஜேந்திரநாதன் ஆகியோர் பிள்ளைகளாக வாய்த் தார்கள். பிள்ளைகள் மீது அதிகம் அக்கறையுள்ள வராகவும் அன்புள்ளவராகவும் அவர்களை வளர்த்து வந்தார்.

இவர் சோதிடத்தை தன்னார்வத்துடன் கற்றுத் தெளிந்தார். ஞாயிறு, வெள்ளி, செல்வாய் போன்ற நாட்களில் முத்துமாரி பக்தரான இவர் அல்வாய் வேவிலந்தை முத்துமாரி அம்மன் ஆலயத்திற்கு சென்று வழிபடுவார். எல்லா வகையான சாதங்களையும் பார்க்கக் கூடிய வல்லமையுள்ளவராக சிவகுருநாதன் அவர்கள் இருப்பது ஊருக்கு பெருமையான விடயமாகும்.

இது வரையில் 20000 இற்கு மேற்பட்ட சாதகங்களை பார்த்து குறிப்புச் சொல்லி உள்ள இவர், வெளியிடங்களில் இருந்து வரும் பல மக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய சோதிடராகவும் விளங்குகிறார். தினமும் இவரிடம் பல்வேறு மக்கள் சோதிடம் பார்க்க வருகிறார்கள். இவர் பலரது மனங்களை வென்ற சோதிடராக விளங்கி வருகின்றார்.

காலம் கரைத்த மனப்பதிவுகள் - 2

■ கலாநிதி த. கலாமணி

எங்கள் ஊரில் நகைச்சுவைக் கலைஞர்கள் பலர் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மேடையில் தோன்றி னாலே அரங்கம் கலகலப்பாக இருக்கும். அவர்களின் பெயர்ப்படியல் நீண்டது. ஆனால் இப்படியலில் அடங்காத பல நகைச்சுவையாளர்களும் எமதூரில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மேடைகளில் நாடகங்களில் நடிக்காத போதும் தங்களுடைய வாழ்வில் பகிளிக்காராகவும் அங்கத்துச்சுவையோடு உரையாடுவர்களாகவும் விளங்கியிருக்கிறார்கள். அவ்வாறான ஒருவரே அமரர் க.இராசையா அவர்கள்.

நாங்கள் அப்போது பதின்ம வயதுப் பருவத்தின் நடுக் கூறில் இருந்தோம். மாலைவேளைகளில் எமது சாமணங்தறை ஆலைப்பிள்ளையார் கோயில் மடத்தின் முன்னாலிருந்த சடைத்த ஓதியமர நிழலில் கூடியிருப்போம். இடத்திலிருந்து தான் அன்று என்ன விளையாட்டு விளையாடுவது என கலந்து பேசுவோம். குண்டுப்பந்து, யாடி, கிட்டி, கால்பந்து... என எதனை விளையாடுவதாக இருந்தாலும் இரு அணிகளுக்குத் தேவையான அளவுக்கு எங்களின் எண்ணிக்கையைப் பொறுத்துத்தான் விளையாட்டைத் தீர்மானிப்போம். நல்ல காற்று உள்ள நேரங்களில் பல விளையாட்டுகளை எம்மால் விளையாட முடியாமற்போகும். அவ்வேளைகளில், எல்லோரும் சேர்ந்திருந்து கதைப்பதிலேயே எங்கள் பொழுது போய் விடும். இவ்வாறான ஒரு பொழுதில் தான் அமரர் இராசையா அவர்கள் எங்களுக்கு அறிமுகமானார். அவர் எங்களுக்குச் சொந்தக்காரர் தான். ஆனால் ஒரு நல்ல நகைச்சுவையாளராக அவர் அறிமுகமானது அப்போது தான்.

அமரர் இராசையா அவர்கள் அப்போது இளைஞராக இருந்தார். எங்களுக்கும் அவருக்கும் குறைந்தது பத்து வருட வயது இடைவெளி இருக்கும். அவர் எனக்கு மாமா முறையானவர். நாங்கள் எல்லோரும் அவரை உறவுமுறை சொல்லியே அழைப்போம். உயரத்தில் சற்றுக்குட்டையானவர். சிறிது உடற்பருமன் கொண்டவர். எப்போதும் வெள்ளைச் சாரம் உடுத்தியிருப்பார். செந்தளிப்பான முகம் எல்லோரையும் கவரும்.

இராசையா மாமா எங்களுக்கு அறிமுகமானது விருந்து அவரின் நகைச்சுவையான பேச்சைக் கேட்பது எங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. விளையாடச் செல்லும் சிறிது நேரம் அவருடைய பகிளிக் கதை

களையும் நகைச்சுவையையும் ரசிப்பது ஒரு வழக்காகி விட்டது. விளையாடச் செல்லும் அவர் வரமாட்டாரா என்று நாங்கள் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்போம்.

அந்தக் காலத்திலே தான் அப்பாசாமி ஜயராங்களுடைய கோயிலுக்கு அர்ச்சகராக வந்திருந்தார். நாங்கள் மடத்தின் முன்னாலுள்ள ஒதியமரத்தின் கீழ் கூட “பைப்பல்” அழிப்பதைக் கண்டு செல்லும் அவர் ஒருநாள் மாலைப்புஜை முடித்து, எங்களிடம் வந்து “உங்களுக்கு மகிழி ஆட்டம் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். அப்போது இராசையா மாமாவும் அவரின் இன்னும் சில நண்பர்களும் கூட எங்களுடன் இருந்தனர். மகிழி ஆட்டம் என்பது மட்டக்களப்பில் இரு மாந்திரீகர்களிடையே நிகழும் மாந்திரீக் ஆட்டம் என்று கூறி அந்த ஆட்டம் பற்றி விளக்கம் அளித்தார். ஒரு பொருளை ஒரு மாந்திரீக்கர் வெளிக்காண்தவாறு புதைத்து அப்பொருளை நெருங்க முடியாதவாறு மாந்திரீக்கத் தினால் தடுக்கும் போது இன்னொரு மாந்திரீக்கர், தனது மாந்திரீக் கச்தியினால் புதைத்த அப்பொருளைக் கண்டெடுத்தலே மகிழி ஆட்டம் என்று அவர் கூறியதோடு நிலலாமல், வெட்டையில் ஓர் இடத்தில் மண்ணைக் கும்பிபோலக் குவிக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார். நாங்களும் மகிழி ஆட்டத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவலில் மண்ணைக் குவித்தோம். அப்பாசாமி ஜயர் தனது திறப்புக் கோர்வையை எங்களுக்குக் காட்டி, மணற்கும்பியை வலம் வந்து வித்தைகள் செய்வது போலக்காட்டி, முழங்காலில் நின்றும் துள்ளிக் குதித்தும் மணற்கும்பியை நெருங்கி, திறப்புக் கோர்வையைப் புதைப்பது போலம் பாவனை காட்டி, வெவ்வேறு இடங்களில் மணற்கும்பியினுள் கையை விட்டு, திறப்புக் கோர்வையைப் புதைக்க முற்பட்டார். திடீரன்று அவர் தமது கையை விரித்துக் காட்டி, “திறப்புக் கோர்வையைப் புதைத்து விட்டேன்; அதனை யாராவும் எடுக்க முடியுமா?” என்று எங்களைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

உண்மையிலேயே எங்களுக்குத் திகைப்பாகப் போய்விட்டது. எந்த இடத்தில் எப்போது திறப்புக் கோர்வையைப் புதைத்தார் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக்க கொண்டோம். அப்போது இராசையா மாமா அவர்கள் தனது வேட்டியை “சண்டிக்கட்டாக” முடித்துக்கட்டி. தான் எடுக்கிறேன் என முன்வந்தார். அதன் பின்பு அவர் அங்கு ஆலை ஆட்டத்தைக் கண்டு நாம் எல்லோரும் அவருக்கு உற்சாகமுட்டி, களிப்பில் தினைத்தோம். மணற்கும்பியை வலம் வருவதும் குறித்த சில இடங்களில் மாந்திரீக்கத்தினால் தாக்குண்டவர் போல்

எகிறிக்குதிப்பதும் என அவரும் பல வித்தைகளைச் செய்தார். அப்பாசாமி ஜயர் இராசையா மாமாவுக்கு மாந்திரீக்ம் தெரியுமா என ஒரு சில கணம் நாம் ஜயறவும் செய்தோம். கடைசியாக இராசையா மாமா அந்தத்திற்புக் கோர்வையைக் கண்டு பிடித்துவிட்டார். நாம் எல்லோரும் சந்தோஷத்தில் உரக்கக் கோவூழிட்டோம். அப்பாசாமி ஜயா கைதட்டி, தனது மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்தார். நாமும் கரகோஷம் செய்து ஆரவாரித்தோம். மகிழி ஆட்டத்தை எங்களுக்கு அவர்கள் இருவரும் நடித்துக் காட்டிய காட்சி இன்றும் என் கண்முன் நிழலாகுகிறது.

உண்மையில் இராசையா மாமாவுடன் நாங்கள் எல்லோரும் உறவு முறைக்கப்பால் தோழுமை பூண்டிருந்தோம். அயற்கிராமங்களில் இரவுத்திருவிழா பார்ப்பதற்கு சிறுவர்களாகிய எங்களை அவரே கூட்டிச் செல்வார். அவ்வாறு ஒரு சமயம் வதிரி உல்லியனால்லை அம்மன் கோயிலில் நடைபெற்ற ஒரு திருவிழாவுக்கு அவர் எங்களைக் கூட்டிச்சென்றார். அந்நாட்களில் இன்றுபோல திருவிழாக்களில் இசைக்குழுக்களின் ஆக்கிரமிப்பு கில்லை. நாதஸ்வரக் கச்சேரியும் சின்னமேளமுமே முக்கியமானவையாக இருந்தன. சிறப்பான திருவிழாக்களில் பிபல நாதஸ்வர வித்துவான்கள் கலந்து கொள்வதாக “திருவிழா நோட்டேஸ்” வந்துவிடும். “ஸ்பீக்கர்” பூட்டிய மோட்டார் காரில் விசேட நிகழ்ச்சிகள் பற்றி அறிவித்துக் கொண்டு செல்வார்கள்.

வழுமையாக, திருவிழாவுக்கு, கோயிலின் முன்பாக ஒரு மேடை அமைத்திருப்பார்கள். மேடையைச் சுற்றி இரண்டு அடி தூரத்தில் கம்புகள் நாட்டி, பார்வையாளர்கள் மேடைக்கருகில் வந்துவிடாதவாறு கயிறுகளும் மாட்டியிருப்பார்கள். குறிப்பாக, சின்னமேளம் வந்து ஆடும்போது, ஆரவமிகுதியில் மேடையைச் சுற்றி அமர்ந் திருக்கும் இளைஞர்கள் மேடையை நெருங்கப் பார்ப்பார்கள். இதைத் தவிர்க்கத்தான் கயிற்றினால் ஆன தடுப்பு.

இராசையா மாமா எங்களைக் கூட்டிச் சென்று மேடை நன்றாகத் தெரியக் கூடிய இடத்தில் எங்களை எல்லாம் அமரச் செய்து எங்களுக்கு நடுவே தலையையும் முகத்தையும் ஒரு சால்வையால் மூடிக் கொண்டு படுத்துவிடுவார். நாதஸ்வரக் கச்சேரியின் இறுதியில் தவில்கள் எல்லாம் சேர்ந்து தனி ஆவர்த்தனம் வாசிக்கும் போது அவரை நாங்கள் எழுப்பிலிட வேண்டும். அந்த நிகழ்ச்சியை இராசையா மாமா விரும்பிப் பார்ப்பார். நாங்களும் அதனை ரசிக்கப் பழகிக்கொண்டோம்.

அன்றும் அப்படித்தான். உல்லியனால்லை அம்மன் கோயிற் திருவிழாவுக்குச் சென்ற நாங்கள் வசதியான ஓர் இடத்தில் அமர்ந்து கொண்டோம். எங்களுக்கு நடுவே இராசையா மாமா முகத்தையும் தலையையும் சால்வையால் மூடித்தட்டிக் கொண்டு உறங்கத் தொடர்க்கிலிட்டார். நாங்கள் அங்கு சென்ற போது நாதஸ்வரக் கச்சேரி ஆரம்பித்திருந்தது அவர்கள் இறுதியில் வாசிக்கப்போகும் சினிமாப்பாட்டுக்களுக்காக நாங்கள் காத்திருந்தோம். சிறிது நேரம் கழிந்திருக்கும். வதிரி கிழக்கைச் சேர்ந்த பெண்கள் அவ்விடத்திற்கு வந்தார்கள். அன்றைய திருவிழாவில் கூட்டம் அதிகமாக இருந்தமையால் சிறுவர்களாகிய எங்கள் அருகிலேயே அமரத்

தொடங்கிவிட்டார்கள். எங்களுக்கு வெட்கமாகப் போய் விட்டது. நாங்கள் ஒவ்வொருவராக அவ்விடத்திலிருந்து நமுவினோம். பாவும் இராசையா மாமா. பெண்களுக்கு நடுவே நன்றாக உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அன்று நாதஸ்வரக் கச்சேரியின் இறுதியில் நிகழும் தவில் தனி ஆவர்த்தனத்துக்கு அவரை எங்களால் எழுப்ப முடியாமல் போய்விட்டது. இராசையா மாமா நன்றாகவே உறங்கிக் கொண்டிருந்தார். கச்சேரி முடிந்து சிறிது நேரத்தில் சின்ன மேளங்களும் அவர்களின் அணியினரும் மேடைக்கு வந்தார்கள். பார்வையாளர் மத்தியில் ஒரே ஆரவாரம். சின்ன மேளங்கள் ரைக்கோர்ட் பாடல்களுக்கு நடனம் ஆடத் தொடங்கி விட்டார்கள். அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்த கோஷ்யினர் அவர்கள் மினுங்குகின்ற சட்டைகள் அணிந்து முகப்புச்சுக்களோடு முகங்களில் வெள்ளித்தான் களைப் (Silver Dust) பறவி மினுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது மேடைக்கு முன்னாலிருந்த ரசிகர்கள் சிலர் “ஷங்கிரி ஷங்காலே” பாட்டைப் போடுபடி சுத்தம் எழுப்பினர்.

ஷங்கிரி ஷங்காலே மீண்டும் ஷங்கிரி ஷங்காலே

உகைம் போற போக்கைகப்பாடு தங்கமே தில்லாலே
என்ற பாடல் அக்காலத்தில் மிகவும் பிரபலமான ஒரு பாடல். 1958 இல் வெளிவந்த “அன்பு என்கே” என்ற சினிமாப்படத்தில் இடம் பெற்றிருந்த இப் பாடலை எல்.வேதாச்சலம் அவர்களின் இசையில் டி.எம்.சௌந்தர ராஜன் பாடியிருந்தார். டி.யோகானந் அவர்களின் இயக்கத் தில் வெளிவந்த இப்படத்தின் இப் பாடலை பட்டுக்கோட்டை கல் யாண சுந் தரம் அவர்கள் எழுதியிருந்தார். எல்.எல்.ஆரின் நடிப்பில் இப்பாடல் அன்று மிகவும் “ஹிற்” ஆகியிருந்தது.

“ஷங்கிரி ஷங்காலே” பாடலுக்கு சின்னமேளங்கள் ஆடத்தொடங்கியதும் பார்வையாளர்களிடையே கூச்சலும் களிப்பும் அதிகரித்துக் கொண்டிருந்தது. இப் பாடலுக்கு ஆடிய சின்ன மேளம் வளைய வளைய வந்து இரசிகர்களின் முன்னால் வளைந்து ஆடத்தொடங்கினார். ரசிகர்களுக்குப் பொறுக்க முடியவில்லை. மேடையைச் சுற்றியிருந்த கயிறு களையும் அறுத்துக் கொண்டு மேடையை நெருங்கி விட்டார்கள். திருவிழாக்காரர் சிலர் வந்து ரசிகர்களை மேடையிலிருந்து தூரச் செல்லுமாறு கத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த ஆரவாரத்தில், இராசையா மாமாவின் நித்திரை கலைந்தது. “எழும்புவோம்” என்று அவர் நினைத்துக் கொண்டிருந்தபோது, சூழ இருந்தவர்களின் உரையாடலைக் கேட்டு இவர் தயங்கினார். ஒரு பெண் சொன்னார்: “யாரடி இந்தாள்? வந்த நேரத்திலிருந்து நித்திரையாய் இருக்கிறார்”. அதற்கு இன் ணொரு பெண் சொன்னார்: “ஓமா, நாங்களும் கவனிச் னாங்கள்; இவர் எழும்பட்டும். ஆரென்று ஒருக்கால் பார்க்க வேணும்.” இராசையா மாமாவுக்கு எல்லாம் விளாங்கி விட்டது. தன்னைச் சூழப் பெண்கள் தான் அமர்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து முகத்தையும் தலையையும் நன்றாக இருக்கிச் சால்வையால் மூடிக்கொண்டு உறங்கிப் போனார். திருவிழாமுடிந்து எல்லோரும் அங்கிருந்து சென்ற பின் அவ்விடத்திற்குப் போய் நாங்கள் அவரை எழுப்பினோம். இராசையா மாமா எழும்பி, நடந்ததைக்கூறி, சிரிக்கத் தொடங்க கினார். கொஞ்ச நாட்களாக இந்தக் கதையே எங்களுரில் பேசப்பட்டது.

அல்வாய் மனோகராக் கவிஞர்கள் கவிதை நூல் & பேராசிரியர் மா. கருணாநிதி எழுதிய “நினைவழியா ஆளுமை - அமர்ர் க. மார்க்கண்டு அவர்களின் சிறு வரலாறு” ஆகிய இருநூல்களின் வெளியீட்டு விழாவும் “நாங்கள் பத்திரிகையில் பதிவு செய்யப்பட்ட வாழும் ஆளுமைகள் கெளரவிப்பு விழாவும் 2022.02.20 ஞாயிற்றுக்கிழமை பி.ப.3.30 மணிக்கு அல்வாய் வரசித்தி விநாயகர் உடனுறை காத்தவராயர் தேவெஸ்தானத்தில் க.பரணீதரன் தலைமையில் நடைபெற்றது. மாங்கல விளக்கை வ.ஜெயராசா, மா.செல்லத்தம்பி, சி.தங்கராசா, செ.யோகதாஸ், க.சிவராசா, மா.கணேசலிங்கம், ந.கிருஷ்ணானந்தம், ந.துரைராஜா, செ.அட்ஜெயலிங்கம் சி.கணேசலிங்கம், வே.சிவராஜலிங்கம், க.சின்னராஜன், க.கந்தசாமி, ஏ.ரவிவர்மா ஏற்றி நிகழ்வை சீறப்பித்தனர். வரவேற்புரையை திரு செல்லக்குட்டி கணேசன் நிகழ்த்தினார். வெளியீட்டுரையை திரு விஜயநாதன் செந்தாரன் அவர்கள் நிகழ்த்தினார். முதன்மைப் பிரதிகளை நமசிவாயம் கிருஷ்ணானந்தன், அரியரத்தினம் நிமல்ராஜ், அட்ஜெயலிங்கம் அஜித் ஆகியோர் பெற்றுக் கொண்டார்கள். கருத்துரைகளை திரு. க. தர்மதேவன், திரு வி.சுந்தரலிங்கம் ஆகியோர் தெரிவித்தார்கள். நாங்கள் பத்திரிகையில் 2021 இல் பதிவு செய்யப்பட்ட 47 ஆளுமைகளில் வாழுகின்ற ஆளுமைகளான சுந்திரா சிவராசா, வல்லிபுரம் ஜெயராசா, மாணிக்கம் செல்லத்தம்பி, செல்லையா யோகதாஸ், சின்னத்தம்பி தங்கராசா, கந்தையா சிவராசா, இரத்தினம் செல்லக்குட்டி, கதிரவேல் மாங்களேஸ்வரன், தாழு வீரசிங்கம் ஆகியோர் கெளரவிக்கப்பட்டார்கள். இதில் இரத்தினம் செல்லக்குட்டி அவர்கள் நோய் காரணமாக சலுகமளிக்காத நிலையில் அவர் சார்பாக பேர்த்தி சுகன்யா ருபேஷ் கெளரவிப்பை பெற்றுக் கொண்டார்.

சுந்திரா சிவராசா அவர்களும் நோய் காரணமாக சலுகமளிக்கவில்லை. அவர் சார்பாக அவரது பேர்த்தி கெளரவிப்பைப் பெற்றுக் கொண்டார். தாழு வீரசிங்கம், கதிரவேல் மாங்களேஸ்வரன் குறித்த

அல்வாய் மனோகராக் கவிஞர்கள் கவிதை நூல் & பேராசிரியர் மா. கருணாநிதி எழுதிய “நினைவழியா ஆளுமை - அமர்ர் க. மார்க்கண்டு அவர்களின் சிறு வரலாறு”

**ஆகிய இருநூல்களின் வெளியீட்டு விழாவும்
“நாங்கள் பத்திரிகையில் பதிவு செய்யப்பட்ட
வாழும் ஆளுமைகள்
கொரவிப்பு விழாவும்**

கொரவிப்பிற்கு சமூகமளிக்கவில்லை. ஏற்புரையும் நன்றியுரையும் வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன் அவர்களால் நிகழ்த்தப் பட்டது. மிகச்சிறப்பாக நடைப்பெற்ற இந்நிகழ்விற்கு ஊரில் உள்ள பெரும்பாலானவர்களுக்கு அழைப்பு கொடுக்கப்பட்டபோதும் சீலரே கலந்து கொண்டார்கள். குறிப்பாக கவிதை நாலில் இடம்பெற்ற கவிஞர்களில் கூட சிலர் சமூகமளிக்கவோ நாலைப் பெறவோ இல்லை என்பது மிகுந்த வருத்தத்திற்குரிய விடயம். பேராசிரியர் மா. கருணாநிதி எழுதிய “நினைவழியா ஆளுமை” என்னும் நூல் மன்றப்பதில் இலவசமாக வழங்கப்பட்டது. இந்நாலை செல்லக்குட்டி கணேசன் அவர்கள் தனது சொந்த பண்தில் அச்சேற்றினார்.

அதேபோல மிகக் குறைந்த விலையில் அச்சுச் செலவுக்கே விற்கப்பட்ட “அல்வாய் மனோகராக் கவிஞர்கள் கவிதைகள்” கவிதைத் தொகுப்பு க. பரணீதரனின் பண்தில் வெளியிடப்பட்டது.

நாங்கள் பத்திரிகை ஆவணப்படுத்தும் விடயங்கள் காலக்கிரமத்தில் நூல் நாலுகுப்பெறும். இது எமது சொந்த புக்குபாடலுக்காக செய்யப்படுவது அன்று.

ஊரின் ஆவணப்படுத்தலாகவே அமையும். களியாட்டங்களில் கூடுகின்ற எம்மவர் பலருக்கு இந்நிகழ்வுகளின் முக்கியத்துவத்தை எப்படி உணர்த்துவது. எமது பாரம்பரியங்கள். கலைகள். கட்டடங்கள், விளையாட்டுகள், பழக்க வழக்கங்கள் அனைத்தையும் தொலைத்துக் கொண்டு இருக்கின்றோம்.

தங்களைப் பற்றி தகவல் வெளி வந்தாலே பலருக்கு தெரிவதில்லை, சிலர் தங்களைப் பற்றிய தகவல் வரும் பத்திரிகைகளை மட்டும் வாங்குவது என அக்கறையீனங்களோடு செயற்படு கிறார்கள். யாரை நோவது... ஆனால் நாங்கள் பத்திரிகை யாரையும் நம்பியோ

சொந்த நலனுக்காகவோ வரும் பத்திரிகை அல்ல என்பதால் நாங்கள் பத்திரிகை எம்மால் இயன்றவரை வெளியிடப்படும். காலம் விரைந்து கொண்டிருக்கிறது. காலவோட்டத்தில் எமது பல வரலாறுகள் மறைக்கப்பட்டு விட்டன. எதிர்காலத்தவர்களுக்கு எமது வரலாறுகளை தெரியப்படுத்த வேண்டியது நம் அனைவரினதும் கடமை என்பதை யாரும் மறந்து விடாதீர்கள்.

அநு ஒரு காலம் – 11

ஆலடியானும்

மகா சிவராத்திரி நிகழ்வும்

■ செல்லக்குட்டி கணேசன்

01.03.2022 செவ்வாய் அன்று எமது ஆலயத்தில் சிவராத்திரி நிகழ்வுகள் இடம் பெற்றன. மறுநாள் மதியம் எமது வயதை ஒத்த சிலர் எதிர்பாராத விதமாக ஆலடியான வாசலில் சந்தித்தோம். நிகழ்வு நடந்ததற்கான எந்த அடையாளமும் இல்லாத அளவுக்கு ஆலயவளவு நன்கு சுத்தமாக இருந்தது. அப்போது எங்களின் காலங்களை எண்ணிப்பார்த்தோம். அவற்றை பரிமாறிக் கொண்டோம். அவற்றை எமது வாசகர் களுக்காகவும் அடுத்த தலைமுறையினருக்காகவும் பதிவு செய்கிறேன்.

வடமராட்சியின் நாடக வரலாற்றுப் பாரம் பரியத்திலே அல்வாய் சாமணந்தறை ஆலடிப் பிள்ளையார் ஆலயத்திற்கும் ஒரு முக்கியமான இடம் உண்டு. அதற்கு காரணம் மகா சிவராத்தி நாளன்று இடம் பெறும் நாடக நிகழ்வாகும். நீண்டகாலமாக (தொடர்ச்சியாக) இடம் பெற்று வரும் இந்திகழ்வானது இன்று வரை தொடர்வது வியப்புக்குரியதல்ல. தை பிறந்தாலே சிவராத்திரி யன்று நாடகங்களை மேடையிற்றுவதற்கான ஆயத் தங் களை பரிபாலன சபையினர் மேற்கொள்வார்கள். அதன் முன் நடவடிக்கையாக நாடகத்தினுடைய பெயர்களையும் நேரங்களையும் சம்பந்தப்பட்டவர்களுடன் பேசி முடிவெடுத்துக் கொள்வார்கள். மேடை ஏற்றப்படும் நாடகங்கள் இதிகாச புராண நாடகங்கள், சமூக நாடகங்கள், சரித்திர நாடகங்கள், நகைச்சவை நாடகங்கள் என பல வகைமைக்குட்பட்டிருக்கும்.

இதிகாச புராண நாடகங் களை அண்ணாவியார் எஸ்.தம்பிஜௌ அவர்களின் இல்லத்தில் அவரின் அண்ணாவியத்தில் ஒரு குழுவினர் பழகிக் கொண்டிருப்பார்கள். அதே போன்று மு.பொன்னையாவின் அண்ணாவியத்தில் அவரின் இல்லத்தில் ஒரு குழுவினர் தங்களை ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருப்பார்கள். சமூக நாடகங்களை க.பரமானந்தன், ந.சின்ன ராசாவின் நெறியாள்கையில் பழகிக் கொண்டிருப்பார்கள். இதே போன்று நகைச்சவை நாடகங்களை மா.சின்னராசா தலைமையில் எங்கோ ஒரு இடத்தில் தங்களை ஆயத்தம் செய்வார்கள். அவர்கள் தங்களது நாடகம் மேடை ஏறும் வரை

யாருக்கும் தெரியாதவாறு இரகசியம் பேணுவார்கள். இவற்றை விடவும் தீடுவென நகைச்சவை நாடகங்களை மேடை ஏற்றுகின்ற ஒரு குழுவினரும் இருப்பார்கள். அவர் க.சின்னத்துவரை மா.அழகானந்தன், செ.கனகசபாதி, ந.சாதசிவம், க.ஆனந்தராசா மற்றும் சிலரும் தேவைப்படும் பட்சத்தில் இவர்களுடன் இணைந்து கொள்வார்கள்.

சிவராத்திரி நாள் நெருங்க ஊரே களை கட்டிவிடும். ஒரு பகுதியினர் அன்ன ஊஞ்சல் கட்டித் தீரவுப் பொழுதை ஆடிப்பாடிக் கழிப்பார்கள். இன்னும் பலர் தமது வீடுகளில் பெண்பிள்ளைகளுக்காகவும் சிறுவர்களுக்காகவும் பெண் ஊஞ்சல் கட்டிமகிழ்வார்கள். இக்காலப்பகுதி பணங்கிழங்கு காலம் என்பதால் பனம் பாத்தியைக் கிண்டி பணங்கிழங்கு எடுப்பதிலும் மறுநாள் தோகை உரித்து கிழங்கை அவிப்பதிலும் புழுக்கொடியல் காய வைப்பதிலுமாக தமது கவனங்களை செலுத்துவார்கள். இவையாவும் ஒரு கூட்டுச் செயற்பாடாகவே அமைந்திருக்கும். இவை ஒரு புறமிருக்க சிறுவர்களாகிய நாங்கள் பழகுகின்ற நாடகங்களைப் பார்ப்பதற்காக பழகுகளின் வீடுகளுக்கு செல்வோம். முதல் நாளுக்கு முதல் நாள் வேடம் தரித்து ஒத்திகை பார்ப்பார்கள். இவை ஒரு புறமிருக்க இதிகாச புராண நாடகங்களை நடிக்கின்ற ஒரு சிலருக்கு தொண்டை கட்டிவிடும். இதற்கு பரிகாரம் தேடும் முயற்சியில் அவர்கள் இருப்பார்கள். இவை இவ்வாறு இருக்க பரிபாலன சபையினரும் ஆலய அடியவர்களும் ஆலயவர்களும் ஆலய வளவை சுத்தம் செய்வார்கள். நாடகமேடையை அமைப்பதற்குரிய ஒழுங்கையும் மேற்கொள்வார்கள். இச் செயற்பாடுகளில் இளைஞர்களும் சிறுவர்களுமென எல்லோரும் உடனிருப்போம்.

இன்று போல் அல்ல அன்று. மேடை (அரங்கு) அமைப்பது என்றால் நல்ல உயரமான பனை மரங்கள் (கப்புகள், வளைகள்) கட்டில்கள் தேவை. அவற்றை எங்குள்ளது என அறிந்து பெரியவர்களுடன் நாங்களும் கூடச் சென்று ஆலயவளவிற்கு எடுத்து வருவோம். மேடை அமைக்கும் போது சில கட்டில் கால் கள் உயரமாகவும், சில கட்டில் கால் கள் உயர்க்குறைந்ததாகவும் இருக்கும். அவற்றை சமன் செய்ய வெவ் வெறு வகையான உத்திகளைக் கையாள்வார்கள். இவையாவும் ஒரு ஒழுங்குக்கு வர சிவராத்திரி தினத்தன்று பிற்பகலில் கரவெட்டி, கலட்டி பி.அண்ணாசாமி ஆசிரியரின் “சீன்” (காட்சி சீலை) வந்து சேரும். அவற்றை ஒழுங்காக கட்டி முடிப்பதற்கு அவருடன் இரண்டொருத்தர் கூட வருவார்கள். எமது இளைஞர்களும் ஒத்துழைப்பு வழங்குவர். “சீன்” (காட்சி சீலை) கட்டும் போது சிறுவர்களாகிய நாங்கள் குறுக்கு மறுக்கா ஓடித்திரவோம். பெரிய வர்களின் ஏச்சுக்கும் ஆளாவோம். ஆனாலும் எங்களின் கூத்துகளை (குழப் படிகள்) நான் கள் செய்து

கொண்டேயிருப்போம்.

இவை ஒரு புறம் நடந்து கொண்டிருக்க ஒலி பெருக்கி பாடத்தொடங்கும். இடையிடையே அறிவிப்புகள் இடம்பெறும். அவ்வொலி கேட்டதும் ஒவ்வொரு வீடும் பரப்பறப்படந்துவிடும். இருட்டு தொடங்க மேடையில் ஏழு எட்டு “பெற்றோ மாக்ஸ்” தொங்கவிடப்பட்டிருக்கும். இவ் ஒளியில் நாடகம் அரங்கேறும். நாடகம் தொடங்குவதற்கு முன் ஆலய அரச்சகரால் மங்கல விளக்கேற்றப் படும் தொடர்ந்து சில கலைஞர்கள் மேடையில் தேவாரப் பாடல்களை பாடுவார்கள். அதன் பின்னர் நாடக நிகழ்வு தொடங்கும். நாடகங்கள் ஒரு ஒழுங்கில் இடம்பெற வேண்டும் என்பதால் முதலில் நாடக குழுவின் அண்ணாவியார்களுடன் கலந்தாலோசனை செய்து “நோட்டஸ்” (சிறு பிரசரம்) இல் பதிவு ஒழுங்கில் நாடகங்கள் மேடை ஏறும். நாடகம் தொடங்குவதற்கு முன்னர் பக்க தட்டி மறைவில் வாத்தியக்காரரும் (ஆர்மோனியம், மிருதங்கம், உடுக்கு) பிற்பாட்டு பாடுகின்றவர்களும் தங்களை ஆயத்த நிலையில் வத்திருப்பார்கள்) இடையிடையே சில தாமதங்கள் ஏற்படும் பட்சத்தில் பக்கவாட்டில் (சைற்தட்டி) நிற்பவர்கள் சினிமா பாடல்களை பாடுவார்கள். அது மட்டு மல்லாமல் ஒரு நாடகம் முடிவடைந்து மற்றைய நாடகம் தொடங்கும் இடைவெளியில் திடீர் நாடகக் குழுவினரால் நகைச்சுவை நாடகம் குறுகிய நேர இடைவெளியில் நடந்தேறும்.

நாடகம் தொடங்குகின்ற நேரம் வரவும் புற்றுக்குள் இருந்து ஈசல் வெளிச்சம் நோக்கி வருவது போல ஆலயத்தை நோக்கி மக்கள் வரத்தொடங்குவார்கள். வீட்டிற்கொரு வயோதிபர் வீட்டுக்காவலுக்கு இருப்பார். எமது கிராமத்தைச் செர்ந்து எவரும் வேறு தலங்களுக்குச் செல்ல மாட்டார்கள். மாறாக எல்லோரும் ஆலடியான் சந்திதியை வந்தடைந்து விடுவார்கள். இவை எல்லாம் ஒரு காலம்

அன்றைய தினம் ஆலய பரிபாலசபையினர் அல்லது சனசமூக நிலைய உறுப்பினர்கள் தேனீர் கடையொன்றை நாகமுத்து தங்கம் அவர்களால் உபசரித்தமடம் அருகே திறந்து வைத்திருப்பார்கள். எந்நேரமும் கடை களைகட்டியிருக்கும். அப்போது தேனீர் ஜிந்து சதம், வடை, வாய்ப்பன் பத்து சதம்.

இதே வேளை ஆலயத்தில் நான்கு சாமப்

பூசையும் இடம் பெறும் அவ்வேளைகளில் விரத மனுஷ்டிப் போர் பூசை நிகழ்வில் கலந்து கொள்வார்கள். இந்நாளில் சினிமா கொட்டகை களில் “அரைசலாரில்” படங்கள் காட்சிப்படுத்தப் படும். முதலாவது காட்சி, இரண்டாவது காட்சி என இவை இடம் பெறும். குறிப்பாக நெல்லியடியில் அமைந்துள்ள தியேட்டர்களான லக்குமி தியேட்டர் (இப்போது B.O.C உள்ள இடம்) மகாத்மா தியேட்டர் (இப்போது மக்கள் வங்கி உள்ள இடம்), பருத்தித் துறை சென்றல் தியேட்டர் ஆகியவற்றில் படங்கள் காட்சிப்படுத்தப்படும். அப்போதுள்ள இளைஞர்கள் அவற்றை இரகசியமாகச் (வீட்டிற்கு தெரியாமல்) சென்று பார்த்து அகப்பட்டு பெற்றோரிடம் அடிவாங்கிய சம்பவங்களும் உண்டு.

இவற்றைவிட தொழில் நிமித்தம் வெளியிடங் களில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் நாடகங்கள் தொடங்குவதற்கு சற்று முன்னராக வந்து சேர்ந்து விடுவார்கள். இது மட்டுமல்லாமல் எமது ஆலயத் தில் ஒரு நிகழ்வு நடக்கும் போது எமது கிராமத்தைச் சேர்ந்த எவரும் வேறு தலங்களுக்குச் செல்ல மாட்டார்கள். மாறாக எல்லோரும் ஆலடியான் சந்திதியை வந்தடைந்து விடுவார்கள். இவை எல்லாம் ஒரு காலம்

சிவராசா நிகாசன்
அவர்கள் 05.02.2022
ஆம் திகதி கொழும்பு
பண்டாரநாயக்க
சர்வதேச மாநாட்டு
மண்பத்தில் (BMICH)
நடைபெற்ற பட்டமளிப்பு
விழாவில்
சட்டமாணிப்பட்டத்தை
(LLB)பெற்று எமது
ஊருக்கு பெருமை
சேர்த்துள்ளார்.

திருவியராஜா நிவேதினி
அவர்கள் 05.02.2022
ஆம் திகதி கொழும்பு
பண்டாரநாயக்க
சர்வதேச மாநாட்டு
மண்பத்தில் (BMICH)
நடைபெற்ற பட்டமளிப்பு
விழாவில்
சட்டமாணிப்பட்டத்தை
(LLB)பெற்று எமது
ஊருக்கு பெருமை
சேர்த்துள்ளார்.

எம்மவர்கள் சிறுகதை - 2

வெட்டியான்

■ க.பரண்தரன்

“பொன்னி... பொன்னி... படலையைத் திற பொன்னி...” - மூர்த்தியின் குரல் உச்ச ஸ்தாயியில் ஒலித்தது.

ஓடி வந்து படலையைத் திறந்தாள் பொன்னி.

அவனுக்கு இன்று போதை நன்றாகத் தான் ஏறி யிருந்தது. அவனருகில் செல்ல முடியாத அளவுக்கு சாராய நெடி... அவள் மூக்கைப் பொத்திக் கொண்டாள்.

“எனுங்க, இன்டைக்கு கொஞ்சம் ‘ஓவராக்’ குடிச சிட்டியள் போலை கிடக்கு... நான் சொல்லுற நான் அளவாக குடியுங்கோ என்று... பின்னையளும் வளந்திட்டுதுகள்... நாளைக்கு அந்தப் போடிச்சியளைப் பார்த்துத் தான் குடிகாரன்றை மக்கள் என்று சொல்லப் போயினம்...”

தொடர்ச்சியாகப் பேசி விட்டு, அவனின் முகத்தை உற்றுப் பார்க்கிறான்.

பாவம், அவன்!

கண் களில் நீர் சொரிய அப்பாவியாக நிற்கிறான். அவன் கண்கள் அவளிடம் எதையோ இரப்பதைப் போல் தெரிகின்றன.

அவன் பதறினாள்.

“என் னங்க, நான் சொன்னதிலை ஏதும் பிழையே... ஏன் இப்பிடி அழுறியள்... ஆம்பிளை கண்ணீர் விடலாமே...”

அவனால் பேச முடியவில்லை. வாசலுக்குப் பக்கத்தில் சடைத்து வளர்ந்திருந்த பூவரச மரத்தின் கீழ் தொப்பென்று இருந்தான். அவன் கண்களிலிருந்து நீர் வடிந்து கொண்டேயிருந்தது.

பொன்னி அவனருகில் சென்று அவன் தலையை மெதுவாகத் தடவிக் கொடுத்தாள். அவனின் நெஞ்சை நீவிலிட்டபடியே கேட்டாள்.

“என்னப்பா, என்ன நடந்தது... சாராயம் வேறை நல் லா மனக்குது... ஏன் அழுறியள்... ஏதும் பிரச்சினையே...?”

அவன் எதுவும் பேசாமல் இருந்தான். மெல்ல பொன்னியின் அருகாக நகர்ந்து அவனது மடியில் தனது தலையைச் சாய்த்தான். மெல்ல மெல்லக் கண்ணயர்ந்தான்.

அவனும் எதுவும் பேசவில்லை... அவன் தலையை மெதுவாகக் கோதி விட்டுக் கொண்டிருந்தாள். என்ன நடந்திருக்குமென்று என்னிப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மூர்த்திக்கு இப்போது தான் நாற்பத்தைந்து வயதாகிறது. ஆனால் அறுபது வயதைக் கடந்தவன் போல் தோற்றுமளித்தான். குடும்பச் சுமையும் வாழ்க்கையில் அவன் சந்தித்த இடர்பாடுகளும் அவனுக்கு ‘முப்பை’ சம்பாதித்துக் கொடுத்தன.

ஒரு காலத்தில் வாலிபப் பருவத்தில் ஆழகனாக இருந்த மூர்த்தியைக் கண்டு, தன்னையறியாமலே ஏக்க

மொன்று தழுந்து கொண்டதையும், பின்பு அதே மூர்த்தியை பெற்றோர் சம்பந்தம் பேசி ‘முடிப்புச்’ செய்து வைத்ததையும், பதினோராம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தவன் அவனுடைய கவர்ச்சியினால் தான் படிப்புக்கும் முழுக்குப் போட்டு விட்டு அதற்குச் சம்மதித்துக் கொண்டாள் என்பதையும் பொன்னி இப்போது நினைத்துப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

எட்டாம் வகுப்போடு படிப்பை முடித்துக் கொண்ட மூர்த்தி தனக்கு மனைவியாக வந்தவன் ‘பெரிய படிப்புக்காரி’ என்று வீட்டில் வைத்து அவனைக் கொண்டாடினான். அந்த வீட்டில் அவள் சொன்னது தான் வேத வாக்காக இருந்தது. திருமணம் செய்யும் வரை தொழிலில் தந்தைக்கு உதவியாக இருந்தவன், பொன்னியின் ஆலோசனைப்படி தான் ‘ரவுன்’ பக்கமாக சிறிய லோன்றிக் கடையொன்றையும் வைத்துக் கொண்டான். தனது கணவன் ‘சின்னக் கட்டாடியாக’ இருக்கக் கூடாதென்பதில், பொன்னியில் உறுதியாக இருந்தாள்.

மூர்த்தியின் தகப்பன் இறந்த பின்பு அந்தக் கிராமத்தவர்கள் அவனைப் ‘பெரிய கட்டாடி’ ஆக்கப் பார்த்தார்கள். பொன்னிக்கு அதில் உடன்பாடில்லை. குடிமை வேலை செய்து ‘கூனிக் குறுகி’ நிற்கும் கட்டாடியாக அவனைக் காண பொன்னிக்கு இஷ்டமில்லை. பொன்னி தந்த மனோபலத்தில், மூர்த்தி ஊரவர்க்கு மசிந்து கொடுக்காமல் இருந்தான். லோன்றியில் வந்த வருமானம் தன் காலில் அவனை நிற்க வைத்தது. ஆனால் விதி வேறு விதமாக நினைத்தது.

கடந்து போன யுத்த காலத்தில், யுத்தக் கெடுபிடி களுள் அவனது வீடும் ‘ரவுனில்’ இருந்த ‘லோன்றி’யும் தரை மட்டமாகி விட்டன. நாலு பிள்ளைகளுடன் செய்வதறியாமல் திகைத்துநின்றான்.

கைவசமிருந்த காசையும் பொன்னியின் நகையையும் கொண்டு, பிள்ளைப் பேறுகளும் பார்த்து மீந்தது போக, சிறு கொட்டிலும் அமைத்துக் கொண்டான். ‘லோன்றி’ கட்டுவதற்கு இவனுக்கு வசதிப்படவில்லை. ‘லோன்றி’ச் சொந்தக்காரனும் அந்தச் சூழ்நிலையில் லோன்றிக் கட்டடத்தை மீளக் கட்டுவதற்குத் தயாராய் இருக்கவில்லை.

எத்தனை நாளைக்குத் தான் வெறுங்கை முழும் போடும்?

அவன் சிறு சிறு கூலி வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினான். விறகு கொத்துதல், வேலி அடைத்தல், குழி வெட்டுதல் என்று நிரந்தர வருமான மற்ற வேலைகளைச் செய்தான்.

அவனது வருமானம் ‘கஞ்சி குடிக்க’ போது மானதாக இருந்தாலும், பிள்ளைகளின் படிப்பு, உடுப்பு போன்றவற்றுக்கான செலவுகள் அவனுக்குக் கட்டுப் படியாகத்தவையாய் இருந்தன.

இந்த நிலைமையில் தான் மூர்த்தியின் தகப் பனின் இடத்தில் அந்த ஊருக்குக் கட்டாடியாக இருக்கும்

சின்னக்கிளி அவனுக்கு ஒரு யோசனை சொன்னான். சின்னக்கிளி அவனோடு பள்ளிக் கூடத்தில் ஒன்றாகப் படித்தவன். கட்டாடியாக மட்டுமல்லாமல் சா வீடு களுக்குக் குடிமை வேலையும் செய்து வந்தவன். குடிமை வேலையோடு சேர்த்து ‘சவம் சுடும்’ வேலையையும் தனதாக்கிக் கொண்டான். இதனால் அச்சமயங்களில் சற்று வருமானமும் கிடைத்தது. கூடவே சாராயமும் கிடைத்தது.

சின்னக்கிளியின் யோசனைக்கு மூர்த்தி முதலில் சம்மதிக்கவில்லை. ஆனால் சின்னக்கிளி அவனை விட வில்லை. அந்த வேலைக்கு அவனுக்கு ஒரு கூட்டாளி தேவைப்பட்டான். வருமானம் தருகின்ற அந்தத் தொழில், தான் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் வேறு யாருக்கும் கைமாறி விடக் கூடாதென்றும் நினைத்தான். மூர்த்தியின் அப்பாவித் தனம் சின்னக்கிளிக்கு நன்கு தெரிந்ததுதான்.

‘நெஞ்சாங்கூட்டுக்கான’ மரத்தைத் தறித்துத் தந்து, விறகையும் சிதையில் அடுக்கி விட்டால் போதும் என்று சின்னக்கிளி சொன்னபோது, மூர்த்தியின் வீட்டு நிலைமை அவனைச் சம்மதிக்க வைத்தது. அவ்வப்போது கிடைக்கும் கூலி வேலைகளுக்கான ஊதியத் தோடு, மேலதிகமான இந்த வருமானமும் சேர்ந்து கொண்டபோது, குடும்பச் செலவு களைச் சற்று சமாளிக்கக் கூடியதாகவும் இருந்தது.

ஆனால், மூர்த்தியின் அப்பாவித்தனத்தை சின்னக்கிளி நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டான். சிதைக்குத் தீ மூட்டிய கையோடு இறந்து போனவருக்குச் சொந்தக்காரர் அவ் விடத்தை விட்டுச் சென்று விட, ‘கொஞ்ச நேரம் பார்த்துக் கொள்’ என்று மூர்த்தியிடம் சொல்லி விட்டு தவறங்கைப் பக்கமாக சின்னக்கிளி போய் விடுவான். ஏற்றுதும் ஏரியாத நிலையில் கருகிக் கொண்டிருக்கும் உடலின் பரிதாப நிலை கண்டு, மூர்த்தி சிதைக்குத் தீ மூட்டி நன்றாக ஏரிக்கத் தொடங்கி விடுவான். என்ன தான் பரிதாபப்பட்டாலும், பிணத்தின் வாடையை அவனால் தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. அதற்கும் சின்னக்கிளி தான் வழி சொன்னான். சற்றுச் சாராயத்தை மூர்த்திக்குப் பருக்கி, அது தந்த போதையில் பிணத்தின் வாடையை மறக்கச் செய்தான். அரைகுறையாகப் பிணத்தை விட்டு விட்டு வரக் கூடாதே என்ற எச்சரிக்கையினால் சாராயத்தையும் அளவாகத் தான் மூர்த்தி பருகினான்.

பொன்னிக்கு மூர்த்தியின் தொழில் பற்றியும் குடிப் பழக்கம் பற்றியும் தெரிய வந்தபோது நன்றாக அழுதாள். அழுவதைத் தவிர என்ன செய்ய முடியும்? குடும்பக் கஷ்டத்துக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. மூர்த்தி குடித்தாலும், நேர்மையாகத் தன் தொழிலைச் செய்தமையால் பொன்னிக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. சின்னக்கிளி, ஒரு சமயம் வன்னிக்குச் சென்று காணாமற் போனதோடு, சின்னக்கிளி யின் மகன் சா வீட்டுக் குடிமை வேலை செய்தாலும், மூர்த்தி தான் விறுகு வெட்டி, சிதையும் அடுக்கி, பிணத்தையும் ஏரித்து வருகிறான். ‘நம்பிக்கையானவன்’ என்ற பெயரோடு, குடும்பத்தைக் கட்டி இழுத்துச் செல்லக் கூடிய ஒரளை வருமானமும் வந்து கொண்டிருக்கிறது.

பொன்னியின் கால்கள் விறைத்து விட்டன.

பாவம், பொன்னி! மெதுவாக அவள் காலை நீட்ட எத்தனிக்கையில், மூர்த்தி விழித்துக் கொண்டான். எழுந்து உட்கார்ந்தவன் பொன்னியை அலங்க மலங்க பார்த்துக் கொண்டான். அவன் தரப் போகும் காசக்காக அவனையே அவள் ஆவலோடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

மூர்த்தி முதலில் எதுவுமே பேசவில்லை. வானத்தை வெறித்து வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவனது இன்றைய இருப்பு வித்தியாசமாக அவளுக்குத் தென்பட்டது.

“என்னப்பா, யோசனை... என்ன பிரச்சினை?”

பொன்னியின் கேள்விக்குப் பதில் கூறாமல், அவனைக் கட்டிக் கொண்டு பெருங் குரல் எடுத்து அழுத் தொடங்கினான்.

பொன்னிக்கு எதுவுமேபுரியவில்லை. மூர்த்தியைத் தடவிக் கொடுத்து அவனை ஆசுவாசப்படுத்தினாள்.

அவன் மெல்ல மெல்லப் பேச ஆரம்பித்தான்.

“இன்டைக்கு பக்கத்தூரிலையிருந்து எங்கடை சுடலைக்குத் தான் மையம் ஓண்டு வாறதாய் ஒருவன் வந்து சொன்னான்... நானும் விறகை எல்லாம் அடுக்கி நேரத்துக்கே வைச்சிட்டன்... மத்தியானம் பன்றேண்டு மனி போலை தான் பிரேத்தைக் கொண்டு வந்தினம்... அதிக சனம் இல்லை... கொஞ்சப் பேர் தான்... ஒரு இளந்தாரிப் பொம்பிளையைத் தான் கொள்ளி வைக்க அழைச்சுவந்தினம்...”

விட்டு விட்டுச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவன் மீண்டும் அழுத் தொடங்கினான்.

“அழாமற் சொல்லுங்கோ, அப்பா...”

பொன்னி தென்பூட்டினாள்.

“அந்தப் பொம்பிளைக்கு முப்பதுக்குள்ள தான் வயசிருக்கும்... குழிலிக் கொண்டே வந்தாள்... அவனைச் சுற்றிக் கொண்டு மூண்டு சின்னப் பெட்டைக் குஞ்சகள்... பிரேத்தை சிதையிலை வளத்தும் போது தான் பார்த்தன்... தலையைச் சுற்றிக் கட்டுப் போட்டிருந்தது. ஒரே இரத்த வெடில்... இரத்தம் கசிஞ்சு வெள்ளைத் துணியெல்லாம் சிவப்பு. வயிற்றுடியிலும் இரத்தம் கசிஞ்சு காய்ந்த சிவப்புத் துணியாக அவன் வேட்டி...”

மூர்த்தி விம்மினான்.

“முகாமிலையிருந்து வந்து அஞ்ச மாசந் தானாம்... வன்னியிலை இருந்தவையாம்... பிள்ளை பெத்த கையோடை பெஞ்சாதிக்குக் காச்சல் வந்து ஆஸ்பத்திரியிலை விட்டிருந்த வனாம்... பொழுது படக்குள்ளை பொஞ்சாதியைப் பார்க்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனவனாம். ரோட்டிலை போய்க் கொண்டிருந்தவனை கள்ள மன் ஏத்திக் கொண்டு வந்த லொறியொன்று அடிச்சுப் போட்டுதாம்... பொலீசைக் கண்டுட்டு தடுமாறி லொறியை இவன் மீது றைவர் மோதிப் போட்டானாம்... இவன் அந்த இடத்திலையே செத்துப் போனான்... பாவம்... கிட்டடிச் சொந்தம் எண்டும் யாரும் இல்லையாம்...”

மூர்த்தி ஒரு முறை தன் தோளிலிருந்த சால்வையால் முகத்தையும்கண்களையும்தடைத்துக் கொண்டான்.

“அந்தப் பெட்டை கொள்ளி வைக்கக்குள்ள தான் பார்த்தன். அவளுக்கு ஒரு கை இல்லை... கை வன்னிக் குள்ளை போட்டுதாம். பச்சை வயிறு காய முன்னமே புரியனுக்குக் கொள்ளி வைக்க வந்திருக்கிறாள். என்ன கொடுமையப்பா...”

முர்த்தி மீண்டும் பெருங் குரலெடுத்து ‘ஓ’ என்று அழுதான்.

“நான் இனிச் சுடலைக்குப் போக மாட்டன் பொன்னி... இந்தக் கொடுமையை எல்லாம் என்னாலை பார்த்துச் சுகிக்கேலாது பொன்னி... நான் அந்தப் பொட்டையை யட்டை காச ஒரு சதமும் வாங்கவுமில்லை... நீ காலமை அரிசிக்கென்டு தந்த காசிலை தான் சாராயம் வாங்கிக் குடிச்சனான் பொன்னி...”

பொன்னி, முர்த்தியின் இரு கைகளையும் ஒன்றாகக் கூட்டி, அவனின் இரு தோள்களையும் பிடித்தெழுப்பி அவனை நிற்கவைத்தான்.

“ஓன் குக்கும் கவலைப் படாதேங் கோ, வாங்கோ... வேறை ஏதும் கூலி வேலை செய்து பிழைக்கலாம்...”

முற்றத்திலிருந்த பானையிலிருந்து தண்ணீர் முழு வதையும் தன் தலையில் ஊற்றிக் கொண்டு முர்த்தி வீட்டுக் குடிலுக்குள்ளே வந்தான்.

அவனுடைய பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் வெறுந் தரையில் சுருண்டு படுத்திருந்தனர். அடுப்பில் உலை மூட்டியதற்கான ‘சிலமன்’ ஏதுமில்லை.

முர்த்தி பொன்னியை ஏறிட்டு நேராக்கினான்.

பொழுது மைமல் பட்டுக் கொண்டு வந்தததனாலும் உள்ளுக்குள் வெளிச்சம் போதாமல் இருந்ததாலும் பொன்னி யின் முகத்தில் எந்த மாறுதலையும் அவனால் அவதானிக்க முடியவில்லை.

“அம்மா, நாளைக்குப் பின்னேரம் ரியூசன் காச கட்ட வேணும்மனை. இல்லாட்டில் இன்டைக்கு அடிச்சது போலை கிளாக் அண்ணை நாளைக்கும் அடிப்பாரணை...”

பெரியவன் சொன்னதைத் தொடர்ந்து, சின்னவஞ்சும் முறைப்பாடு செய்தாள்.

“அம்மா, சட்டை எல்லாம் வெளிறிப் போச்சனை... அதிபர் ஏசுறார்... ஒரு ‘உயாலா’ போத்திலும் ‘சேர்பெக்கும்’ வாங்கோனும்மனை...”

முர்த்திக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியாமலிருக்கிறது. பொன்னி பிள்ளைகளைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் இடைமறித்தாள்.

“எல்லாம் செய்யலாம் பிள்ளையர்... அப்பா ஏதோ நொந்து போய் வந்திருக்கிறார்... அப்பா ஏதும் கூலி வேலைக்கு நாளைக்குப் போய் வந்து காசமைச் சாத் தான் எல்லாம்... இன்டைக்கு நாதன் கடையிலை “முந்தின கடனைத் தராட்டில் கடனுக்கு அரிசி தரமாட்டன்” என்று சொல்லி நாதன்ரை பெஞ்சாதி என்னை ஆக்கஞ்சுகு முன்னாலை சீலை உரிஞ்ச போட்டாள்...”

முர்த்தி ‘பொத்’ என்று நிலத்தில் இருந்தான். அவனிடம் சற்று முன்னர் இருந்த போதை, குழல் எல்லாம் எங்கோடுடிவிட்டது.

“பொன்னி, பிள்ளையளுக்குச் சாப்பா டொண்டும் குடுக்கேல்லையே...”

பொன்னி சேலைத் தலைப்பால் தன் முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டு சொன்னாள்.

“அவை பள்ளிக்கூடத்திலை மத்தியானம் சாப் பிட்டவை தானே... ஒரு இறாத்தல் பான் வாங்கி வைச் சிருக்கிறன். எல்லாருமாக சாப்பிடுவம் வாங்கோ...”

பொன்னியை முர்த்தி இடைமறித்தான்.

“அப்ப, மத்தியானம் நீ என்ன சாப்பிட்டநீ...”

பொன்னி ஒன்றும் சொல்லாமல் கை விளக்கைக் கொளுத்திக் கொண்டு அடுப்படிப் பக்கமாக நகர்ந்தாள்.

முர்த்தியை யோசினை அரிக்கத் தொடங்கியது.

“இது எங்கே போய் முடியும்... சாதாரண கூலி வேலையில் பிள்ளைகளின் படிப்பு, சாப்பாட்டுக் கருமம் எல்லாம் எப்படி முடிக்கப் போகிறேன்...”

படலைப் பக்கமாக நாய் குரைப்பது கேட்கிறது.

“முர்த்தியென்னை... முர்த்தியென்னை...”

யாரோ படலையைத் திறந்து கொண்டு வருவது தெரிகிறது.

முர்த்தி வெளியே வந்தான். பொன்னியும் எட்டிப் பார்த்தாள்.

“முர்த்தியென்னை, கனகரத்தினம் ஜயான்ரை தாய் சின்னாச்சிக் கிழவி செத்துப் போச்சதாம்... கிழவி படுக்கை யிலை கன காலம் கிடந்ததாலை படுக்கைப் புண்ணாம்... கன நேரம் வைச்சிருக்கேலாதாம்... நாளைக்கு நேரத்தோடையே எடுக்க வேணுமாம்... அது தான் கனகரத்தினம் ஜயா உன்னட்டை கொடுக்கச் சொல்லி ஆயிரம் ரூவாத் தந்து விட்டவர்... நேரத்தோடை விறகை வெட்டி அடுக்கட்டாம்... கொஞ்சம் ஒழுங்கா நின்டு, அரையும் குறையுமா இல்லாமல் ஏரிச்சுப் போட்டா பாத்துப் பாராமல் இன்னும் காசதருவர்...”

சின்னக்கிளியின் மகன் சொல்லி முடிக்க வில்லை. பொன்னி திடீரென்று வெளிப்பட்டாள்.

“தம்பி ஒரு கதை கேளுங்கோ... இவர் இனி மேல்...”

முர்த்தி பொன்னியைச் சினந்து அவனைப் பேச வேண்டாமென்று கை காட்டினாள்.

உடனடியாகவே, சின்னக்கிளியின் மகனிட மிருந்து அந்த ஆயிரம் ரூபாத் தானைக் கை நீட்டி வாங்கியவன் அவனிடம் கேட்டான்:-

“கனகரத்தினம் ஜயா வீட்டு வளவுக்குள்ளை நெஞ் சாக்கட்டைக்குப் பொருத்தமான பூவரச ஏதும் நிக்குதோ... இரவோடை இரவா தறிச்சுப் போட்டால் காலமைக்கு வேலை குறைவாயிருக்கும்...”

அவனின் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமலே முர்த்தி கோடரியைத் தேடிப் போனான்.

இராசலிங்கம்
சரஸ்வதி அம்மா
தம்பதிகளின் புத்திரன்
பத்மலிங்கம் அவர்களும்
சன்முகநாதன்
கமலகுமாரி
தம்பதிகளின் புத்திரி
கவிதா அவர்களும்
27.01.2022 அன்று
திருமண பந்தத்தில்
இணைந்து
கொண்டார்கள்.